

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Bc. J. W.** (rozený V.)
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2023, č. j. 2995/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2023 č. j. 2995/2023 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2023, č. j. 2995/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha III (dále jen „služební funkcionář“)

ze dne 29. 12. 2022, č. 8269/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o žádosti žalobce o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas a proplacení času, po který nemohl čerpat přestávky v práci na jídlo a odpočinek dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

2. Ze správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 21. 4. 2022 žalobce požádal služebního funkcionáře o poskytnutí služebního příjmu za dobu, po kterou nemohl v konkrétně vyjmenovaných dnech období let 2019 až 2021, jakožto vedoucí místního oddělení Policie ČR v Praze. (dále jen „MOP P.“), čerpat přestávky ve službě na jídlo a odpočinek. Nárok odůvodnil tím, že v důsledku pandemického stavu byli vedoucí pracovníci i personál za účelem omezení vzájemných styků rozděleni do dvou týmů, přičemž žalobce byl během pracovní doby jediným vedoucím příslušníkem svého týmu. Protože nemohl být v rámci své služby nikým zastoupen, neměl faktickou možnost čerpat předmětné přestávky. Dne 31. 8. 2022 žalobce učinil návrh, který služební funkcionář posoudil dle skutečného obsahu jako rozšíření této žádosti. Žalobce požádal o náhradu za službu přesčas spočívající v kontrolách podřízených, které činil v období 2015 až 2021 mimo službu a které nebyly zapisovány do systému EKIS. Služební funkcionář toto rozšíření povolil ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu.
4. Služební funkcionář si za účelem posouzení žádosti žalobce vyžádal zprávu z MOP P., kterou vypracoval dne 14. 6. 2022 npor. PhDr. Mgr. Petr Škoda LL.M., aktuální vedoucí MOP P. Tato zpráva obsahovala výpis ze systému EKIS, ze kterého je patrné, že co se týká přestávek na jídlo a odpočinek za období 2019 až 2021, byly služby žalobce (včetně 30 minutových přestávek) plánovány v předstihu s jeho vědomím a následným schválením vykonaných služeb na konci měsíce. Z výpisu služebního funkcionáři vyplynulo mj. to, že žádost je zcela bezpředmětná ve dnech: 1) 16. 6. 2019 neboť žalobce nebyl ve službě, 2) 19. 6. 2019 protože čerpal řádnou dovolenou, 3) 7. 7. 2021 a 9. 7. 2021 z důvodu mimořádného bezpečnostního opatření, přičemž přestávky byly proplaceny z tohoto důvodu (nemožnost přestávky čerpat), 4) ve dnech 18. 6. 2019, 20. 11. 2020, 1. 7. 2021, 2. 7. 2021 z důvodu, že byl ve službě přítomen alespoň jeden zástupce žalobce. V ostatní nárokované dny měl být přítomen alespoň vedoucí směny, na něhož je přenášena menší část méně důležitých úkolů vedoucích pracovníků. Ve všech dnech však je zaznamenáno čerpání nebo proplacení přestávky, přičemž tyto zápisy byly podepsány žalobcem a nikdy k nim z jeho strany nebyly vzneseny žádné námitky. Služební funkcionář poukázal na skutečnost, že vedoucí místního oddělení je obvykle zastoupen svými zástupci, v případě jejich nepřítomnosti v některých činnostech vedoucím směny a v neposlední řadě dozorčí službou, která zajišťuje nepřetržitý chod oddělení.
5. Služební funkcionář rovněž provedl důkaz zápisem č. 3 z porady zástupce ředitele a vrchních komisařů vnější služby Obvodního ředitelství policie Praha III s vedoucími a zástupci místních oddělení a zástupcem dopravního inspektorátu ze dne 15. 2. 2016, č. j. KRPA-9235-3/ČJ-2016-0013VS, ze kterého však dle služebního funkcionáře oproti tvrzení žalobce nevyplývá služební rozkaz, že každý příslušník z vedení musí být neustále zastupitelný a kdykoli a kdekoli v pracovní době k dosažení. Nadto povinnost zastupitelnosti, která zde skutečně stanovena je, je více než žádoucí, a umožňuje mj. právě čerpat ony přestávky v době služby. Zastupitelnost se nicméně dle služebního funkcionáře vztahuje pouze k době služby, proti čemuž nelze ničeho namítat.

6. Služební funkcionář dále uvedl, že činnost vedoucího oddělení není sama o sobě činností nepřerušitelnou ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Situace, ve kterých se činnost vedoucího stane nepřerušitelnou, mohou nastat, avšak takové mimořádné situace dle služební funkcionáře zjištěny nebyly. Služební funkcionář tedy v prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že nároky žalobce na proplacení času, po který nemohl čerpat přestávky v práci na jídlo a odpočinek dle zákona o služebním poměru v období let 2019 až 2021 nejsou důvodné, neboť nevykonával nepřerušitelnou činnost a zároveň byl zastupitelný svými zástupci, vedoucím oddělení nebo případně dozorčí službou (výrok I.).
7. Ohledně nároků za službu přesčas při provádění kontrol v konkrétních dnech let 2015 až 2021 služební funkcionář především zkonstatoval, že se jedná o nároky promlčené, bez ohledu na argumentaci a právní posouzení těchto nároků. Poukázal přitom na § 207 zákona o služebním poměru, který stanoví 3 letou promlčecí lhůtu, od splatnosti peněžitých nároků. Za této situace tedy byla promlčena veškerá práva žalobce na výplatu služební příjmu, jež se stala splatnými před 31. 8. 2019. Jediná kontrola, která byla žalobcem provedena po tomto datu, je ze dne 6. 2. 2020, přičemž služební funkcionář ohledně tohoto dne žádosti žalobce vyhověl (výrok III.). Ve zbytku žádost s poukazem na promlčení zamítl (výrok II.).
8. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Namítl, že rozhodnutí samotné trpí závažnými formálními vadami. Rovněž namítl, že služebním funkcionářem uvedená zastupitelnost nekoresponduje s realitou předmětného období. V té době bylo MOP P. totiž rozděleno do dvou vzájemně se nepotkávajících týmů a žalobce v rámci svého týmu neměl k dispozici žádného svého zástupce. Služebním funkcionářem namítaná pozice vedoucího či „velitele“ směny je zcela mylně označena, protože byla zrušena systemizačním pokynem policejního prezidenta před cca 9 lety a správně se má jednat o inspektora pro řízení hlídkové služby. Na MOP P. se však žádná taková pozice v době působení žalobce nenacházela, neboť toto místo bylo bez náhrady zrušeno. Některé činnosti podobného charakteru vykonával policista A. Č., který však nebyl pracovníkem s příplatkem za vedení a neměl oprávnění k řízení hlídkové služby, např. kontrolovat vybrané finanční prostředky z příkazních řízení, výběr a kontrolu prostředků v systému IS Bodys, kontrolu policistů atd. Zastupování vedoucího dozorčí službou bylo dle žalobce rovněž iluzorní, a to především v době pandemie. Je pravdou, že dozorčí služba se stará o chod oddělení mimo běžnou dobu služby, nicméně nemůže vykonávat většinu řídicích činností. Služební funkcionář také pominul, že běžná doba služby i reálná praxe byla v době pandemie zcela jiná, a to po téměř 2 roky. Chod MOP P. byl takový, že vedení zajišťovalo vytváření hlídek v dlouhodobě personálně oslabeném útvaru, případně dožádalo hlídku z jiného oddělení, nebo v nejzazším případě na místo vedoucí (žalobce nebo jeho zástupce) vyrazil sám. Tento postup byl stanoven plk. Mgr. Fejfarem a jeho podřízenými. Nemohlo se stát, že by dozorčí služba napsala do systému, že je bez prostředků pro zásah, a proto vyrozumívala vedoucího nebo jeho zástupce, kteří museli zajišťovat prostředky k zásahu bez ohledu na čerpanou přestávku, a to i několikrát denně.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí především zrekapituloval prvostupňové rozhodnutí a odvolací argumentaci. Ohledně většiny odvolacích argumentů zkonstatoval, že byly vyvráceny v rámci prvostupňového rozhodnutí, na které odkázal. Dále znovu zdůraznil, že agenda vedoucího, na kterou žalobce poukazyval, není nepřerušitelnou činností, která by znemožňovala přestávku na jídlo a odpočinek. Prap. A. Č. nadto mohl činit kontrolu příkazových bloků a provádění odvodu finančních prostředků a s tím spojenou agendu, neboť byl pro tuto činnost pověřen ve smyslu pokynu policejního prezidenta č. 161/2017.

Tvrzení o povinnostech stanovených plk. Mgr. Fejfarem a jeho podřízenými jsou dle žalovaného novou skutečností uvedenou žalobcem po koncentraci řízení v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, a k těmto tedy žalovaný nepřihlížel. K námitkám žalobce vůči formálním náležitostem rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje veškerá podstatná ustanovení důležitá pro interpretaci jeho výroku. Případné vady nejsou takové závažnosti, aby odůvodňovaly zrušení rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016 - 46). Žalovaný na základě shora uvedeného odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil, s pouhým doplněním výroku III. o zákonný úrok z prodlení ze zde přiznané částky.

II. Obsah žaloby

10. Žalobce namítá, že zápisy v systému EKIS týkající se doby služeb a přestávek, kterými argumentuje žalovaný, nekorespondují s realitou, a to výhradně u vedoucích příslušníků. Tento stav vyplýval přímo z pokynů vedoucích služebních funkcionářů plk. Neuwirtha, plk. Hrdličky a plk. Fejfara, kteří např. zakázali vkládat hodiny kontrol do systému, právě z důvodu, aby nedocházelo k jejich proplácení, a to přestože ústně byly tyto kontroly přímo nařizovány. Jednalo se o obecnou praxi na místních odděleních Obvodního ředitelství policie Praha III, vedoucí místních oddělení a jejich zástupci měli od služebních funkcionářů přímo nařízeno vykonávat kontroly alespoň třikrát do měsíce. Rovněž měli takto nařízeno chodit do služby dříve, již od 7 hodin (aniž by toto bylo vkládáno do EKIS), a zajišťovat podání hlášení o předchozím dni nadřízeným. Když s touto praxí žalobce nesouhlasil, byl perzekuován, např. byl vyřazen z dosahu za vnější službu, byl přeložen a byly mu zastaveny odměny, přičemž tento přístup jej nakonec vedl k ukončení služebního poměru.
11. Rovněž realita týkající se zastupitelnosti v době pandemie byla zcela jiná, než jak jí popisuje žalovaný, resp. přepokládají právní předpisy. V tomto období byly např. několikrát denně konány videokonference s vedením, u kterých byla vyžadována přítomnost buďto vedoucího MOP P., tedy žalobce nebo jeho zástupců, nikdo jiný k videokonferencím ani neměl přístup. Vedoucí a jeho zástupci dále museli dělat testy na COVID-19 sloužícím policistům před nástupem do služby, a to nejen v době služby, ale i o víkendech. Toto přitom nemohl dělat nikdo jiný, neboť do příslušné databáze mělo přístup rovněž pouze vedení MOP P.. Zastoupení při těchto úkonech jinou osobou, než řádnými zástupci vedoucího (např. dozorčí službou), tedy nebylo v praxi možné. Rovněž při nastání jakékoli mimořádné situace (např. útěk zadrženého, požití alkoholu policistou, atd.) byl vždy vyrozumíván vedoucí oddělení, případně jeho zástupce, tuto situaci dozorčí služba také nemohla řešit. Žalobce si tedy nepochybně nemohl udělat přestávku na jídlo a odpočinek za situací popsanych výše.
12. Žalobce proto namítl, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci v rozsahu dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření odkázal na závěry napadeného rozhodnutí. Stav věci byl dle žalovaného dostatečně zjištěn zprávou npor. Škody, vedoucího MOP P. v době podání žaloby, a dále rovněž výpisem ze systému EKIS. Žalobce tedy buďto byl zastoupen svými zástupci, vedoucím směny či dozorčí službou, a pakliže nikoli, byly mu přestávky proplaceny.

14. Dle žalovaného bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, předchozí správní řízení proběhlo řádně, žalobce dostal náležitý prostor k uplatnění svých práv.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („soudní řád správní“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
16. Soud dle § 75 soudního řádu správního přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny
- a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
- Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
- Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
18. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas; to neplatí pro službu přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za vedení, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná. Podle odst. 2 se za dobu čerpání náhradního volna služební příjem nekrátí.
19. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
20. Žaloba žalobce má jediný konkrétně zformulovaný žalobní bod, kterým je nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným (resp. již služebním funkcionářem) ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to ve vztahu k nárokům na proplacení času, po kterou nemohl žalobce čerpat přestávky v práci na jídlo a odpočinek během pandemie COVID-19.
21. V první řadě je třeba říci, že soud považuje za správný závěr žalovaného o nedůvodnosti nároku žalobce ve dnech: 1) 16. 6. 2019 neboť nebyl ve službě, 2) 19. 6. 2019 protože čerpal řádnou dovolenou, 3) 7. 7. 2021 a 9. 7. 2021 z důvodu mimořádného bezpečnostního opatření, přičemž přestávky byly proplaceny z tohoto důvodu (nemožnost přestávky čerpat), 4) ve dnech 18. 6. 2019, 20. 11. 2020, 1. 7. 2021 a 2. 7. 2021 z důvodu řádného

zastoupení jeho zástupci. Ostatně žalobce tyto závěry ani v rámci žaloby nijak nezpochybňuje.

22. Jiná situace je však ohledně zbylých nároků žalobce. V daném případě žalobce konstantně, srozumitelně a uvěřitelně rozporoval závěry služebního funkcionáře (i žalovaného) o povaze jeho činnosti vedoucího MOP P. a možnosti čerpání přestávek v práci na jídlo a odpočinek v konkrétních dnech období let 2019 až 2021.
23. Povahou institutu přestávky v práci ve smyslu § 60 zákona o služebním poměru se opakovaně zabývala judikatura správních soudů, která dospěla k závěru, že „*přestávku je obecně třeba vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na shora citovaný § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem Policii ČR neznamená, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně že by nemohla být stanovena jiná forma „dosažitelnosti“ policistů (v této souvislosti lze zmínit např. institut služební pohotovosti dle § 62 o služebním poměru). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018 – 44). Z výše uvedeného vyplývá, že institutu přestávky ve smyslu § 60 zákona o služebním poměru je přikládána značná důležitost a touto optikou je třeba nahlížet na posuzování jejího čerpání (případně nemožnosti jejího čerpání).
24. Žalobce nijak nezpochybňoval, že byl seznámen se zápisy v systému EKIS, včetně údajů týkajících se zastupitelnosti i čerpaných přestávek, nicméně soud míní, že za žalobcem popsaných skutkových tvrzení, neprokazuje tento důkazní prostředek stav věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu shora citovaného § 180 odst. 1 služebního zákona, k jejichž odstranění byl žalovaný povinen. Zcela jistě nelze v tomto ohledu pominout (jak to učinil žalovaný), že z důvodu pandemie COVID-19 a souvisejících opatření týkajících se snahy o zamezení jeho šíření, měli příslušníci bezpečnostních sborů, zvláště ti sloužící v exponovaných městských oblastech, obtížný pracovní režim. Soud si je vědom toho, že kvůli udržení řádného výkonu povinností Policie ČR, její efektivity a funkčnosti, musela být přijata řada opatření (např. již zmíněné rozdělení personálu MOP P.). Tato opatření mohla mít i formu různých příkazů v rámci instanční hierarchie Policie ČR. To však nemění nic na tom, že taková praxe reálně mohla mít velký vliv na výkon služby (nejen) vedoucích policistů, přičemž mohlo dojít k situaci, kdy se jejich služba stala tzv. nepřerušitelnou.
25. Dle již shora zmíněné judikatury nepřerušitelný výkon služby ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru může spočívat nejen v jejím charakteru, ale i v dalších okolnostech, které se mohou v jednotlivých případech poměrně výrazně odlišovat. Mimo jiné jsou důležitými kritérii předvídatelnost a možnost zástupu, případně organizační zajištění střídání službu konajícího příslušníka bezpečnostního sboru tak, aby mohl přestávku v práci reálně čerpat (již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019 č. j. 8 As 257/2018 – 44). Jinými slovy řečeno, soud míní, že pozice vedoucího MOP P. sice skutečně obvykle nebyla službou nepřerušitelnou ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, ale v případě prokázání tvrzení žalobce by za takovou být považována mohla.

26. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu plyne, „že pro posouzení, zda je příslušníkům poskytována řádná přestávka dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nebo je jim pouze umožněna přiměřená doba na stravu a oddech dle § 60 odst. 3, je klíčové posoudit možnost přerušitelnosti služby. Kasační soud dále dovodil, že i kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovaly, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Z judikatury dále plyne, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit právě situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023 č. j. 1 As 272/2022 – 64, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022 č. j. 9 As 89/2021 – 65).
27. Soud konstatuje, že v daném případě nebyly ze strany služebního funkcionáře, potažmo žalovaného, učiněna žádná zjištění týkající se reálného fungování MOP P. v žalobcem namítaném období. Konkrétně nebyla učiněna žádná zjištění, jakým způsobem byl personál MOP P. rozdělen, v jakém období a v jakém týmu se nacházeli zástupci žalobce a jakým způsobem byla zastupitelnost vedoucího reálně zajištěna. Stejně tak soud postrádá jakákoli zjištění týkající se úlohy či oprávnění policisty A. Č., který je sice označován jako vedoucí/velitel směny, nicméně dle tvrzení žalobce byla tato pozice zrušena systemizačním pokynem policejního prezidenta před cca 9 lety. Ze shora citovaného výpisu sice vyplývá, že v systému EKIS byla tato osoba označena jako velitel směny, nicméně je patrné, že se jednalo o osobu bez příplatku za vedení (tedy nikoli vedoucího), a okruh jeho pravomocí zůstal nejasný. Žalovaný v rámci svého rozhodnutí pouze konstatoval, že tato osoba byla oprávněna plnit úkoly na úseku agendy příkazových bloků, což je sice zjištění věcně přínosné, ale neříká nic o oprávnění této osoby ve zbylých agendách vedoucího, v rámci kterých žalobce namítal svou nezastupitelnost. V neposlední řadě rovněž chybí zjištění týkající se pravomocí dozorčí služby ve vztahu k zastupitelnosti žalobce při plnění jeho povinností vedoucího v předmětné době.
28. Soud podotýká, že aplikační praxe při zjišťování skutečností týkající se nepřerušitelnosti služby ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru předpokládá zajištění důkazních prostředků (opatření podkladů) za účelem zjištění konkrétních a skutečných podmínek na pracovišti, např. svědeckých či účastnických výpovědí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022 – 64 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020 – 78). Takové podklady si však žalovaný vůbec neopatřil, přičemž jediným relevantním důkazním prostředkem, s jehož provedením se žalovaný spokojil, byla předmětná zpráva npor. Svobody ze dne 14. 6. 2022 spojená s výpisem ze systému EKIS. Tyto podklady však nejenže nedokáží jednoznačně vyvrátit konkrétní pochybnosti o stavu věci založené tvrzeními žalobce, ale ani nelze říci, že by osvětlovaly skutkový stav v potřebném rozsahu ve smyslu § 180 odst. 1 služebního zákona.
29. Soud tedy na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný nezjistil stav věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti.
30. Konečně soud uvádí, že jestliže žalobce ve své žalobě zpochybňuje skutkové závěry služebního funkcionáře a žalovaného týkající se zamítnutí jeho žádosti o náhradu za službu přesčas spočívající v kontrolách podřízených, tak v této své argumentaci pomíjí, že tato část jeho žádosti byla (z většiny) zamítnuta z důvodu promlčení. K otázce promlčení služební

orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, přičemž s ohledem na promlčení nároku nebylo jejich povinností zjišťovat další okolnosti, za kterých byly tyto kontroly prováděny. A žalobce v podané žalobě promlčení tohoto nároku nikterak nezpochybnil.

V. Závěr

31. Žalobce tedy se svými žalobními námitkami uspěl. Městskému soudu v Praze nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními závěry učiněnými soudem v tomto rozsudku.
32. Na žalovaném nyní bude, aby zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to především týkající se reálného fungování MOP P. v žalobcem vytyčeném období. Dále bude zjišťovat skutečnou zastupitelnost žalobce v této době, zejména okruh osob oprávněných zastupovat žalobce a rozsah jejich pravomocí. Za tímto účelem si žalovaný v rozsahu, který je pro jeho rozhodnutí nezbytný, opatří nezbytné podklady, a to způsobem vyplývajícím mj. z výše uvedené ustálené judikatury.
33. O náhradě nákladů řízení žalobce rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Úspěšný žalobce má nárok na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna se dále zvyšuje o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Celkem tedy žalobci náleží náhrada ve výši 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu